

[Nielsen-Man.]

at de trækker Arbejdskraft fra det produktive Erhvervsliv. Jo mere Arbejdsvilkaarene ifølge denne Lov nærmer sig de almindelige — hvilket, som den højtærede Minister har peget paa sker paa forskellige Punkter —, jo mere maa ogsaa Haanden holdes paa Erhvervslivets Puls ved denne Lovs Administration.

Arbejdsforholdene maa nøje følges, og saadan som § 1 er formet, har Arbejds- og Socialministeren et stort Ansvar og en stor Indflydelse og tillige Mulighed for paa en god Maade at administrere Loven, saadan at de Formaal, som Ministeren og vi alle ønsker den skal have, kan naas.

I § 2, hvor der er Tale om Anvisning af Arbejdskraften, er nævnt de 3 Faktorer, som tilsammen udgør den offentlige Arbejdsanvisning. Jeg vil gerne pege paa, at den tredie Faktor, og den nyeste, som er kommet til som Anvisningsfaktor, nemlig de kommunale Beskæftigelsesudvalg, efter min Opfattelse kan komme til at betyde overordentlig meget ved Administrationen af Loven. Jeg lægger megen Vægt paa, at disse kommunale Beskæftigelsesudvalg er rigtigt sammensat, bestaar af de rigtige Mænd, der har Forstaaelsen af den overordentlig vigtige Opgave, de stilles overfor, og naar disse Udvalg er rigtigt sammensat, tror jeg ogsaa, man fra Administrationens Side kan styrke dem for derigennem at fremme rent lokale Muligheder baade med Hensyn til at anvise Arbejdskraft og for at fremkalde Initiativ fra privat Side, der kan medvirke til, at Arbejdskraften, naar Arbejdsløsheden melder sig, kan anvendes paa den bedste Maade.

I § 3 er der sket den Ændring, at Arbejdstiden nu er ført op til det normale Timetal. I og for sig kunde man maaske nok være betænkelig derved og frygte for, at Beskæftigelsesforanstaltningerne derigennem vil komme til at virke paa en saadan Maade, at de kommer til at konkurrere mere med Erhvervslivet end ellers. Jeg tror dog, det er rigtigt, at man gaar op til den 48 Timers Arbejdsuge. Ministeren har jo i øvrigt i sin Forelæggelsestale været inde paa dette Emne og nævnt, hvorfor man har indført denne Regel.

Jeg er ogsaa overordentlig tilfreds med, at man ved Reglerne i § 4 prøver paa at drage det private Erhvervsliv med ind ved i visse Tilfælde at stille Tilskud til private Arbejder i Udsigt. Jeg er tilfreds med det, fordi private Arbejder normalt er mere produktive end offentlige Arbejder, men jeg er godt klar over, at der maa ud-

vises megen Varsomhed i Administrationen. Saadan som Paragraffen er udformet, vil det i øvrigt kun blive i ganske særlige Tilfælde, der vil blive ydet Tilskud til privat Arbejde; men jeg tror, det er rigtigt, man gør Forsøget, og jeg mener, der her vil være visse Muligheder.

I § 5, Stk. 6, gives der Socialministeren den Beføjelse, at han kan kræve et efter denne Paragraf iværksat Arbejde fremskyndet, udsat eller standset „midlertidigt“, som det er tilføjet ved Behandlingen i Folketinget. Det er sikkert overordentlig vigtigt, baade at Ministeren har denne Beføjelse, og at han udnytter den. Ja, jeg vil gaa saa vidt som til at sige at hvis ikke Ministeren gør det, vil i nogen Grad den Mulighed forspildes, som Loven indebærer for, at man kan naa det Maal, vi alle tilstræber: Beskæftigelse — jeg tør ikke sige 100 pCt. —, men Beskæftigelse i saa vidt Udstrækning, som det er muligt, uden at der ved Lovens Administration opstaar de Virkninger for Erhvervslivet, som man i øvrigt kunde befrygte.

§ 5, der omhandler Aflønningerne, fastslaar, at Akkord skal være det normale. Hvor der ikke foreligger en Akkordaftale, der er fuldt ud dækkende, skal det i Henhold til Loven nedsatte Udvalg fastsætte Akkorden. Denne Ordning er vel Udtryk for, hvad man rent praktisk har ment at kunne fastslaar.

Jeg vil dog gerne i Forbindelse hermed spørge den højtærede Minister, om det kan være rigtigt, hvad der blev sagt paa et stort Møde i Nordjylland — jeg tror, det var i forrige Uge —, hvor man drøftede Arbejdsforholdene, specielt Arbejdsforholdene inden for Landbruget og var inde paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde gaa over til en kollektiv Aftale mellem Arbejdsgivere og Arbejdere inden for dette Erhverv. Der blev dør henvist til, at der ved de Tankgravarbejder, som i stor Udstrækning udføres i Nordjylland, bliver betalt en ganske urimelig Løn. Det blev sagt af fremtrædende Mænd — og jeg har ikke nogen som helst Grund til at tvivle paa, at de ved, hvad de taler om —, at der blev betalt 4 Kr. 50 Øre i Timen for dette Arbejde. Det er klart, at saa skal det virke stærkt dragende paa Arbejdskraften og svækkende for det private Erhvervsliv, som i Øjeblikket efterspørger Arbejdskraft. Hvis det er rigtigt, at der betales 4 Kr. 50 Øre i Timen, maa det formentlig være i Henhold til Aftalen om Akkord, men saa vil jeg gerne bede den højtærede Minister se paa disse Akkordsatser sammen med det Lønudvalg, som